

[Svend Jørgensen.]

munegrupper, og vil i udvalget stille forslag, der tager sigte herpå.

Jeg takker ministeren for hans udtalelser om at ville søge folkeforsikringskommissionens arbejde yderligere fremmet, så forslaget om en almindelig folkepensionsordning inden altfor lang tid kan komme til realitetsforhandling her i tinget, og jeg deler fuldt og helt ministerens ønske om, at det må lykkes at samle et stort flertal i tinget for denne store sociale reforms gennemførelse. Ministeren kan regne med det radikale venstres uforbeholdne støtte til at få arbejdet i folkeforsikringskommissionen afsluttet med et positivt resultat.

For en fuldstændigheds skyld skal jeg tilføje, at det radikale venstre ikke kan støtte det kommunistiske forslag.

Ragnhild Andersen: Ved folketingsårets begyndelse fremsatte mit parti det lovforslag, der er til behandling i dag sammen med regeringens lovforslag om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere. Den højtærede minister har samtidig foreslået, at også de enlige mødre, som er berettigede til at få børnebidrag udlagt af det offentlige, skal have den foreslåede særlige ydelse på 100 kr. Lovforslaget byder som bekendt på en øjeblikkelig hjælp på 100 kr. til enlige og 150 kr. til ægtepar, til udbetaling den 1. januar. Mit parti er ganske enig i, at de enlige mødre bør hjælpes og bør hjælpes nu. Vi har ikke medtaget dem i vort forslag, da der her er tale om to forskellige kategorier af sociale udgifter, som bør holdes adskilt. Naturligvis mener jeg ikke derfor, at vi i dag skal føre debatten på grundlag af spørgsmålet om posteringen af udgifterne. Der er mere grund til at sige, at de enlige mødre i langt højere grad, end tilfældet i almindelighed er, og i højere grad, end hvad der er tale om i dette lovforslag, bør kunne regne med samfundets støtte og bevågenhed. Det er en kendsgerning, at de fleste af dem — og det drejer sig om adskillige tusinder — er uhyre hårdt spændt for; mange har en arbejdsdag på 14—16 timer, som oftest under de økonomisk vanskeligste kår, og skal være både fader og moder for deres børn. Dette lovforslag betyder derfor en så lille håndsrækning til dem, at det forekommer mit parti, at det må betragtes som værende af

symbolsk karakter, sådan at forstå, at mit parti mener, der snarest bør gennemføres videregående foranstaltninger. Det kan ske gennem enkepension, det kan ske gennem hjælp — om fornødent — til uddannelse af de enlige stillede mødre selv, større hjælp til børnenes uddannelse og skolegang, huslejetilskud til sikring af, at de enlige mødre kan bo i gode og forsvarlige lejligheder, skattelettelse og støtte på andre områder. Det kan eksempelvis ske ved, at der gives dem sikkerhed for, at de får børnebidraget udlagt af det offentlige, d. v. s. ved at hæve indtægtsgrænsen for børnebidragets udbetaling i hvert fald op til sygekassegrænsen.

Ministerens forslag om en kontant ydelse på 100 og 150 kr. til alders- og invaliderentemodtagere er en lille imødekommethed overfor rentemodtagerne. Det svarer dog langt fra til de store ord og taler og valgprogrammer, der for kort tid siden blev spredt i så rigeligt mål ud over det ganske land. Man kunne ønske, at vælgerne i dag sad udenfor og kunne høre, hvor ganske andre toner det er, der lyder her, end dem, der lød på vælgermøderne. Man får lyst til at sige: højt at flyve, dybt at falde. Når man først er kommet indenfor murene, får tonen en anden lyd. Efter at alt, hvad der foreligger fra rentemodtagerne selv om de gamles og invalidernes vanskeligheder, om de trængsler, de slås med i landkommunerne, i købstæderne og også i hovedstaden, og efter alt, hvad der er talt og lovet forud for dette valg, må enhver erkende, at den lille håndsrækning, der gives her, ikke er af varig værdi, men kun er en yderst sparsom skilling til dem, der ventede noget mere.

Det lovforslag, ministeren har lagt på bordet, løser ikke noget af de problemer, rentemodtagerne slås med året rundt. Det er efter mit partis opfattelse både utilstrækkeligt og utilfredsstillende, utilstrækkeligt, fordi den foreslåede hjælp er for lille, og fordi det ikke er en varig forbedring, der sker, og utilfredsstillende, fordi man ikke tager hensyn til de ønsker, rentemodtagerne fra hele landet gang på gang har givet udtryk for, sidst ved deres hovedbestyrelsesmøde i Svendborg i september i år. De har gang på gang klaget over den store forskel, der er på renten og tillæggene i de tre kommunegrupper. Det er således, at rentemodtagerne i landkommunerne kun